

Arrest

nr. 303 337 van 18 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 maart 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet betwiste gegevens van de zaak worden in de nota van de verwerende partij als volgt weergegeven:

“Verzoeker diende op 08.12.2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 04.01.2022 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven. Op 04.01.2022 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 30.11.2022 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de

subsidiare beschermingsstatus aan verzoeker. Verzoeker stelde op 02.01.2023 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bij arrest nr. 296.500 dd. 31.10.2023 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

Op 04.12.2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 04.03.2024 werd verzoeker nog steeds aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk. Op 04.03.2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Op 04.03.2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 04.03.2024 stelde de centrumarts vast dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte, die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 EVRM, alsook dat de verzoekende partij "fit to fly" is."

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Regio Turnhout op 04/03/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: A.

voornaam: B.

geboortedatum: (...)1966

geboorteplaats: Bingol Genç

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart sinds 3 jaar in het Rijk te zijn. Hij vroeg internationale bescherming aan de Belgische overheid aan op 08/12/2021. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30/11/2022 en deze beslissing werd door de RVV bevestigd op 07/11/2023.

Betrokkene verklaart in te wonen bij een Belgische onderdane. Dit geeft betrokkene echter niet automatische recht op verblijf.

Betrokkene heeft geen aanvraag tot gezinshereniging gedaan met de Belgische onderdane, noch toont hij aan dat hij afhankelijk van haar zou zijn.

Betrokkene verklaart een zoon te hebben die in Antwerpen verblijft, en daarnaast nog meerdere familieleden die in België zouden verblijven. Ook dit feit geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft geen aanvraag tot gezinshereniging gedaan met zijn zoon en/of familieleden, noch toont hij aan dat hij afhankelijk van hen zou zijn. Betrokkene verklaart eveneens familieleden in zijn land van herkomst te hebben. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/12/2023 dat hem betekend werd op 22/12/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Bovendien meldt het Raavis-verslag van de PZ Regio Turnhout dd. 04/03/2024 dat betrokkene de Belgische onderdane waar hij bij inwoont psychisch onder druk zou zetten zodat hij bij haar kan blijven. Het is bijgevolg weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/12/2023 dat hem betekend werd op 22/12/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Bovendien meldt het Raavis-verslag van de PZ Regio Turnhout dd. 04/03/2024 dat betrokkene de Belgische onderdane waar hij bij inwoont psychisch onder druk zou zetten zodat hij bij haar kan blijven. Het is bijgevolg weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte zou lijden die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM, de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG, artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, tweede tot en met vierde lid van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, het beginsel audi alteram partem, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding en machtsmisbruik.

De verzoekende partij betoogt dat de woonstcontrole niet correct zou zijn uitgevoerd, met name omdat inspecteur P. S. zonder formele toelating van A.C. de woning zou hebben betreden en bovendien niet binnen het kader zou hebben opgetreden van "*de burgerlijke opdracht die hij had inzake de wettelijke samenwoning*".

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden gevolgd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de op 4 maart 2024 uitgevoerde woonstcontrole niet kaderde in het onderzoek naar een voorgenomen verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en A.C.. Integendeel blijkt uitdrukkelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 1 maart 2024 de opdracht heeft gegeven aan de politie van PZ Regio Turnhout om na te gaan of de verzoekende partij nog steeds op haar eerder gekende adres te 2360 Oud-Turnhout, Veldbloemstraat (...) verbleef. Uit de betrokken opdrachtbrief van de gemachtigde aan de politie van PZ Regio Turnhout blijkt dat

deze woonstcontrole werd uitgevoerd met het oog op het nemen van een gebeurlijke verwijderingsmaatregel aangaande de verzoekende partij.

Het loutere feit dat de verzoekende partij inmiddels ook een aanvraag voor een verklaring wettelijke samenwoning zou hebben afgelegd ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout, en in het kader daarvan ook in afwachting waren van een woonstcontrole door de wijkagent, doet geen afbreuk aan het feit dat inspecteur P. S. op 4 maart 2024 binnen de grenzen van de hem toegekende opdracht vermocht na te gaan of de verzoekende partij nog steeds “onwettig” verbleef op het adres te 2360 Oud-Turnhout, Veldbloemstraat (...). Er is geen sprake van een “*burgerlijke opdracht die hij had inzake de wettelijke samenwoning*”.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in de bewering dat de woonstcontrole zonder formele toelating van A.C. zou zijn uitgevoerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat A.C. op 4 maart 2024 om 9 uur de toestemming tot woonstbetreding ondertekende, waarbij specifiek aan inspecteur P.S. toelating werd verleend om de woning te betreden.

Daarenboven wordt gewezen op de verklaring van A.C., die door inspecteur P.S. werd neergeschreven in het administratief verslag: *“Zij ondertekent de woonstbetreding en vraagt uitdrukkelijk hem mee te nemen. Zij wordt psychisch onder druk gezet. Zij beweert dat zij totaal niet op de hoogte was dat betrokkene illegaal in ons land verblijft.”*

Uit het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout op 9 februari 2024 nog een e-mail verstuurde, waaruit blijkt dat op dat ogenblik nog geen procedure inzake wettelijke samenwoning was opgestart. Integendeel blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout nog aan het wachten was op de resultaten van de uit te voeren woonstcontrole, dit in het kader van de door de verzoekende partij en A.C. ingediende aangifte van adreswijziging.

Gelet op het feit dat nog geen procedure met het oog op de registratie van een verklaring wettelijke samenwoning was opgestart, mist de kritiek van de verzoekende partij grondslag, waar zij aanvoert dat *“het optreden van de heer S. volledig deze wettelijk bepaalde gang van zaken inzake het onderzoek van wettelijke samenwoning (negeert)”*.

De verzoekende partij gaat in haar eerste middelonderdeel voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, zijnde de vaststelling dat de verzoekende partij, ondanks een eerder bevel, op 4 maart 2024 nog steeds in illegaal verblijf in het Rijk werd aangetroffen én door haar gedrag duidelijk heeft gemaakt geen vrijwillig gevolg te zullen geven aan een verwijderingsmaatregel.

Het is pertinent in dit kader op te merken dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelfs niet alludeert op het feit dat er sprake zou kunnen zijn van een schijnsamenwoning. In de bestreden beslissing wordt enkel uitgegaan van de hypothese dat er gebeurlijk een oprechte relatie zou bestaan tussen de verzoekende partij en A.C., waarna niettemin wordt geoordeeld dat ook in die hypothese geen schending van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat de procedure inzake schijnsamenwoning zou zijn miskend of dat inspecteur P.S. op eigen houtje misbruik zou hebben gemaakt van zijn politionele bevoegdheid. De kritiek van de verzoekende partij miskent de stukken van het dossier.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van het vertrouwensbeginsel, doordat de dienst burgerzaken van de stad Turnhout de toezegging zou hebben gedaan dat een woonstcontrole zou geschieden in het kader van een aanvraag wettelijke samenwoning.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing werd genomen nadat door de gemachtigde opdracht was gegeven een woonstcontrole uit te voeren in het kader van de controle van het illegaal verblijf.

Afgezien van het feit dat hoger reeds afdoende werd opgemerkt dat nog geen aanvraag voor een verklaring wettelijke samenwoning was ingediend door de verzoekende partij en dus nog geen onderzoek in dit kader was opgestart, merkt de Raad op dat de gemachtigde niet gebonden is door de eventuele belofte van de stad Turnhout dat een woonstcontrole zou worden uitgevoerd in het kader van de aangifte van adreswijziging.

Het staat de gemachtigde vrij om, gelet op het reeds eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten en de situatie van onwettig verblijf, nazicht te laten doen door de bevoegde politiediensten, met het oog op het mogelijk nemen van een maatregel met het oog op de verwijdering van de verzoekende partij.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat stelt dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Vooreerst dient in dit kader te worden opgemerkt dat de gemachtigde geen toezeggingen aan de verzoekende partij heeft gedaan, zodat de bestreden beslissing niet in strijd kan zijn met de verwachtingen die de gemachtigde bij de verzoekende partij zou hebben opgewekt. Integendeel werd aan de verzoekende partij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) betekend, zodat de verzoekende partij wist of minstens behoorde te weten dat zij het grondgebied van het Rijk diende te verlaten. Er kan in die omstandigheden niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de rechtmatige verwachting zou hebben gehad dat zij verder ongestoord op het grondgebied kon verblijven. De verzoekende partij toont niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan door de gemachtigde.

In een derde onderdeel voert de verzoekende partij een schending aan van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, alsook van artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij betoogt dat politie-inspecteur P.S. niet de vereiste kennis heeft van het vreemdelingenrecht om een daadwerkelijk en behoorlijk verhoor te kunnen uitvoeren. De verzoekende partij betwist voorts dat het afgenomen verhoor zou beantwoorden aan *“de vereiste van de noodzakelijke objectiviteit”*.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007).

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag van 4 maart 2024 en het formulier ter bevestiging van het horen van de verzoekende partij van 4 maart 2024, blijkt dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen. De loutere bewering dat de politie-inspecteur P.S. niet over de vereiste kennis van het vreemdelingenrecht zou beschikken, is in dit kader niet pertinent, aangezien zowel het administratief rapport als het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling gebruikt maakt van objectieve standaardvragen, waarbij de kennis van de betrokken politiebeambte niet relevant is voor de wijze waarop de vragenlijst wordt ingevuld. De verzoekende partij beperkt zich in dit kader tot vage kritiek, zonder zelfs maar aannemelijk te maken op welk punt het gebrek aan *“de noodzakelijke objectiviteit”*, dan wel het gebrek aan kennis van het vreemdelingenrecht in hoofde van politie-inspecteur P.S tot een andere uitkomst had kunnen leiden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures, zoals door de gemachtigde in de bestreden beslissing ook wordt opgemerkt. De verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging kan, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer de verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij betoogt dat zij niet gehoord werd over de wettelijke samenwoning. Dienaangaande kan enkel worden herhaald dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geen verklaring wettelijke samenwoning werd afgelegd. De woonstcontrole kadert in het onderzoek naar het onwettig verblijf van de verzoekende partij. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de premisse dat de voorgehouden relatie een schijnrelatie zou betreffen. Het valt dan ook niet goed in te zien op welke wijze de door de verzoekende partij aangehaalde elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De verzoekende partij betoogt dat het verhoor door inspecteur P.S. geschiedde zonder bijstand van een tolk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn, dan wel dat bepaalde verklaringen foutief zouden genoteerd zijn. Uit het administratief verslag kan niet worden afgeleid dat er communicatieproblemen waren, waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door het gebrek aan een tolk in zijn belangen zou zijn geschaad.

In een vierde onderdeel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, minstens blijft zij in gebreke om aannemelijk te maken dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. De Raad verwijst in dit kader naar de motieven van de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk rekening gehouden wordt met het aangevoerde gezinsleven in het Rijk met A.C., alsook met de aangevoerde aanwezigheid van een zoon in Antwerpen en meerdere familieleden in België. Terwijl ook werd opgemerkt dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in het Rijk, dan wel van enigerlei medische problemen.

Door in haar enig middel louter opnieuw te verwijzen dat zij wettelijk wenst samen te wonen met A.C., slaagt de verzoekende partij er niet in om een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. dat luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen wanneer zij zich beroept op artikel 8 EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zelfs indien wordt aangenomen dat de verzoekende partij een oprechte liefdesrelatie met A.C. zou onderhouden, dan nog blijft de verzoekende partij in gebreke om zelfs maar aannemelijk te maken dat zij zich in het land van herkomst niet zou kunnen laten opzoeken of vergezellen door A.C., dit gedurende de periode van tijdelijke verwijdering.

Verzoeker wijst slechts op het gegeven dat hij een relatie onderhoudt met de Belgische A.C., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart in te wonen bij een Belgische onderdane. Dit geeft betrokkene echter niet automatische recht op verblijf. Betrokkene heeft geen aanvraag tot gezinshereniging gedaan met de Belgische onderdane, noch toont hij aan dat hij afhankelijk van haar zou zijn. Betrokkene verklaart een zoon te hebben die in Antwerpen verblijft, en daarnaast nog meerdere familieleden die in België zouden verblijven. Ook dit feit geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft geen aanvraag tot gezinshereniging gedaan met zijn zoon en/of familieleden, noch toont hij aan dat hij afhankelijk van hen zou zijn. Betrokkene verklaart eveneens familieleden in zijn land van herkomst te hebben. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State stelt in arrest nr. 254.377 van 1 september 2022:

“De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van het zelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”. Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek. Het motief dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, is slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel. Verzoeker kan artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MILOJKOWIC